

Pozimi sta ga ustavljali mati in hči. Zdaj cvete reseda, dehti jasmín. Zlata je po polju in gorah — pristnega solnčnega zlata. Srcu ni mari mrzlih računov, zdaj vlada poezija in ljubezen.

Plela je resedo in se ozirala. Prosil je za šopek. Nerada mu ga je dala trepečā roka — oko je vpraševalo, prosilo . . .

To je bilo včerajšnje jutro. Dan je hitel v srečnih sanjah mimo njega, njegovi učenci so bili biseri vseh učencev, pozabil je obleke, dolgov . . .

Pa ko je prišel opoldne h kosilu v gostilno, je kril oblak čelo gostilničarke in Nežika se ni pokazala. In ko je prišel k večerji, se je vsula toča besed iz ust debele matere: „Da silite sami v svojo pogubo! Iz dolga lezete v dolg! Pa zakaj? Kaj je na nji? Sama beračija!“

„Tri poletja nosi en slamnik, za obleko blago po kronci, pa še to na up,“ je dostavila Nežika in pogrinjala mizo. Pogledal je pozorno Nežiko. Malo predebela, nekoliko prerdeča, precej pegasta je. Bleda, gospodska je tista v vrtu, kjer cvete reseda, dehti jasmín. Ona je kakor cvetlica, ki razveseljuje s svojo lepoto, Nežika, kakor rastlina, ki je kvečjemu koristna.

„Po šopke hodite k tisti — ali njeni šopki ne bodo poplašali vaših dolgov,“ je kričala razgreta mati in vrgla pečeno meso iz ponve. Andrej je planil, hotel oditi. Pa Nežika je pomirila mater — sedli sta k njemu.

„Pametni bodite, gospod Andrej,“ ga je prosila mati, „kadar se človek poroči, si postelje za življenje. Učiteljevi mali plači se prileže ženina dota. S takim priboljškom se že shaja ob strani pridne žene, se spravi otroke v šolo, h kruhu. Če se pa preskrbiš pri poroki z revščino, jo nosiš vse življenje . . . Raztrgani otroci stradajo, ti pritiskaš kljuke, moleduješ za ustanove . . .“

Kar sta govorili mati in hči, je bila resnica — kruta resnica. Dovolj se je navžil revščine, kaj bi se zakopaval še dalje v njo . . . Njegova mati bo tudi vesela . . .

V jezi in žalosti je klical liter za litrom na mizo. Govorili so o poroki . . .

Zato mami danes solnce zastonj Andreja na rosno stezo . . . Zato je černo njegovo lice, ko se koplje vendar zemlja v solnčnem zlatu — ko cvete reseda in dehti jasmín . . .

Grob in zibel.

Zložil Anton Medved.

Če oblak nebo zaklepa,
veter liste z vej otepa,
če umira zemlja lepa,
ti, o duša, ne umiraj!

Zlatih ōtev je kardelo
zaprhtalo čez selo,
plava v solnčnato deželo —
ali vidiš, duša moja?

Da ujé se víher zloba,
da te čaka lepša doba,
tukaj ali onkraj groba —
ali upaš, duša moja?

Upaj srečnemu obetu
in se spomni, da ob letu
ista rušina je cvetu
temen grob in svetla zibel!

Jutranja.

Zložil Silvin Sardenko.

Gospod, le pridi skoraj!
Srce je moje vdano,
srce je moje prazno,
kot polje razorano,
ko ni še zrna zgoraj.

Ti sej semena božja!
Moj up bo kakor vranec
čez polje vodil brano,
a jaz bom kot škerjanec
visoko pel z okrožja.

Jesenski dan bo vstajal.
Ti z njive boš požete,
domov boš vozil klasje —
a jaz bom kakor dete
na zlatem vozu rajal.

